

Arrest

nr. 283 202 van 16 januari 2023
in de zaken RvV X en RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Libische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 6 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 14 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekende partijen werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 augustus 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 september 2022 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Libische nationaliteit en bent u op (...) 1972 geboren in Tripoli, Libië. U bent moslim en Amazigh. U groeide op in Zuara. U huwde in 2006 met S. K. M.T. (o.v.(...)). U behaalde uw diploma in de sociologie en ging vervolgens als leerkracht aan de slag.

In 2015 opende u een pizzeria in Zuara. B., een man van Turkse afkomst die vroeger bij u had gewerkt, had eveneens een baantje als tolk voor een militie die de controle over de haven heeft en zich bezighoudt met oliesmokkel. Deze militie had een afspraak met Turken om olie aan hen te leveren. De Turken hadden echter een betere deal gevonden en wilden niet meer met de militie samenwerken. Toen een Turkse tanker langs kwam gevaren, zijn drie militieleden samen met B. naar de boot gevaren. Ze bedreigden de bemanning en eisten dat deze hun thuisbasis belde om mee te delen dat ze de olie hadden ontvangen en dat het geld hiervoor, 1 miljoen dollar, overgeschreven kon worden. B. en de drie anderen gingen naar het geldtransferkantoor in Zuara om het geld te halen. De man had slechts 250 000 dollar voorhanden, dus stuurde hij de mannen voor de resterende 750 000 dollar naar Tripoli waar ze dit konden ophalen. Het geld werd uitbetaald. Ondertussen had het geldtransferkantoor in Turkije de overschrijving van de 1 miljoen dollar tegengehouden, aangezien ze niet wilden betalen voor olie die ze in werkelijkheid nooit ontvangen hadden. Het geldtransferkantoor in Zuara had bijgevolg 1 miljoen van haar eigen geld uitbetaald aan de militie en wilde dit logischerwijze terug.

Drie dagen na het incident, op 3 januari 2021, kwam er iemand naar uw restaurant die wilde weten waar B. was. U had al een tijdje niets van de man gehoord dus u wist het niet. Twee dagen later stonden ze opnieuw in uw restaurant. Het kwam tot een woordenwisseling. U probeerde B. te bellen, maar zijn telefoon was afgesloten. Men dreigde ermee uw huis in brand te steken waarna u besloot uw vrouw en kinderen naar haar familie te sturen. U pendelde zelf tussen de verschillende woningen van uw familieleden. Op 8 januari kreeg u telefoon van uw buurman die u wist te vertellen dat er mensen in uw appartement hadden ingebroken omdat ze dachten dat B. zich daar schuilhield. Dit was B. ter ore gekomen en hij belde u op 10 januari zelf op. Hij zou u 50 000 dollar opsturen die u aan de militie van de geldtransfer diende te overhandigen in de hoop dat ze u dan zouden met rust laten. U overhandigde het geld maar op 15 januari werd u op straat tegengehouden door de militie en meegenomen. U werd hardhandig bejegend; de militieleden waren er van overtuigd dat u onder een hoedje speelde met B. en wist waar hij was. U werd tijdens uw detentie door B. opgebeld. U zei dat hij de militie een miljoen moest betalen en geen 50 000 dollar. B. beloofde het resterende geld dat in zijn bezit was, 200 000 dollar, aan de militieleden over te maken. U werd vrijgelaten. Het geld werd u via via overhandigd en u leverde het af aan de militie. Ze waren nog steeds niet tevreden omdat er nog 750 000 dollar ontbrak. U kreeg een maand de tijd om de Turk op te sporen. U ging naar Tripoli op zoek naar de man, maar u kon hem niet lokaliseren. Na twee weken gaf u uw zoektocht op en besloot u het land te verlaten. U belde iemand op in Tripoli en gaf hem de opdracht een boot voor u te kopen. De man tikte een Amerikaanse jacht op de kop voor 60 000 dollar. U zocht een familie die de helft wilde betalen en eveneens het land wenste te verlaten. U verliet samen met uw gezin op 17 of 18 maart 2021 het land. Op zee werden jullie opgepikt door de Italiaanse marine en naar de kust gebracht. Julie reisden via Frankrijk naar België waar u op 10 april 2021 aankwam, u diende op 14 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Een tijdje later werd in Libië uw appartement beschoten.

Ter staving van uw verzoek legt u een onvolledige kopie neer van uw paspoort, van het paspoort van uw echtgenote en van de paspoorten van uw kinderen, vertalingen van geboorteakten, huwelijksakte en uittreksel van het familieregister (d.d. 9/9/2020), kopieën van de geboorteakten van de gezinsleden (11/8/2022), foto's van de beschieting van het huis na jullie vertrek, een verklaring van de sheikh van de wijk in verband met de beschieting.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen slechts weinig overtuigend zijn. Zo is het weinig geloofwaardig dat 'de militie van de geldtransfers' dusdanig veel energie in u zou steken terwijl u niets te maken heeft met het gestolen geld. Het enige dat u in verband brengt met het probleem is de Turk B., die in het verleden pizza's bakte in uw restaurant, maar die daar sinds 2015 enkel in de zomer kwam helpen (CGVS man p.8). Iedereen in de stad kende u als de eigenaar van de pizzeria (CGVS man p.19). U bent in dat opzicht niet de persoon die ervoor kan zorgen dat de militie haar geld terugkrijgt.. U verklaarde dat u de enige hoop bent om B. terug te vinden (CGVS p.20). U voegde er aan toe dat de inwoners in Zuara elkaar allemaal kennen en dat men wist dat B. de stad had verlaten (CGVS man p.20). De macht van deze militie strekte zich niet verder uit dan Zuara en ze hadden dan ook niet de mogelijkheid om hem elders te gaan zoeken; u was bijgevolg hun enige optie, zo verklaarde u. De vaststelling dat de drie andere leden van 'de militie van de olie' 750 000 dollar uitbetaald kregen van het kantoor in Tripoli, doet evenwel vermoeden dat ze wel degelijk een netwerk hebben in Tripoli (CGVS man p.20). Voorts kan er aangenomen worden dat een militie die er in slaagt 1 miljoen dollar uit te betalen, wel over de nodige middelen beschikt om fout gelopen zaken recht te zetten. Moest de Turk daadwerkelijk geld gestolen hebben van deze militie, kan er aangenomen worden dat deze dan ook andere pistes zou bewandelen om haar geld te recupereren dan al haar energie te steken in een kennis van één van de dieven. U was niet op de hoogte welke andere pistes de militie bewandeld had om haar geld terug te vorderen. Dit mag verbazen: u had dit immers aan uw goed geïnformeerde vriend O. kunnen vragen (CGVS man p.20).

U kende deze O., de man van het wisselkantoor en tevens een lid van de militie van de geldtransfers, reeds geruime tijd. Nadat men u in uw pizzeria benaderde, ging u naar hem en werd u uitvoerig gebriefd over wat er misgelopen was (CGVS p.14). Uit uw verklaringen blijkt dat O. degene was die het geld uitbetaald had aan B. en de andere drie militieleden. Hij is degene die het geld van de militie van de geldtransfers aan de militie van de olie geschonken heeft. O. droeg de volledige verantwoordelijkheid, zo liet u optekenen (CGVS man p.19). Merkwaardig genoeg ondervond O. geen problemen (CGVS p.14, p.15, p.16). U verklaarde dat O. een vreedzaam man was, wat maar matig kan overtuigen ter verklaring hiervan (CGVS man p.20). Toen u hem vroeg waarom zijn groepering u ontvoerde en sloeg, repliceerde hij dat hij niets te zeggen had en dat ze hun geld terug willen (CGVS man p.20). Daar de man toch niets te zeggen had in de militie en hij uiteindelijk degene was die het geld had uitgegeven, kan er aangenomen worden dat hij het toch op een of andere manier zou moeten bekopen. Dit was klaarblijkelijk niet het geval, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt.

Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat niet alleen B. geld had ontvreemd, de drie andere mannen hadden zich eveneens 750 000 dollar eigen gemaakt (CGVS p.15, p.18). U stelde dat B. 250 000 dollar bemachtigde (CGVS p. 15). De andere drie waren in Tripoli de resterende 750 000 dollar gaan ophalen (CGVS p.18). Logischerwijs hebben de andere drie militieleden het resterende geld en is de militie van de geldtransfer daar van op de hoogte. Bijgevolg lijkt het voor de hand liggend dat de militie van het geld die andere personen gaat viseren en onder druk zetten om haar geld te recupereren. U verklaarde dat de militie van de olie een machtige militie is, dat ze over wapens beschikt en dat ze niet wilde onderhandelen met de militie van het geld (CGVS man p.15). Het is bijgevolg zinloos dat ze via B. de militie van de olie onder druk willen zetten (CGVS p.18). U verklaarde immers zelf dat B. de zwakste schakel is in de groepering (CGVS man p.18). Voorts kan er geargumenteed worden dat de militieleden van de olie ook familieleden hebben, die sowieso een zwakkere positie hebben dan de militieleden zelf. Het is voor de hand liggen om veeleer deze mensen onder druk te zetten om op die manier het geld te recupereren (CGVS man p.21). Ook dit achtte u niet mogelijk aangezien het een machtige militie is, dat ze meer weg hebben van een maffia die handelt in olie, cocaïne en wapens (CGVS man p.21). Niemand kan iets tegen hen zeggen, zo concludeerde u (CGVS man p.21). Aangezien er nog een heel aantal andere spelers waren die van veel dichterbij te maken hebben met het probleem is het niet aannemelijk dat men via een dergelijke omweg, meer bepaald via u en op die manier via B., probeert het geld te recupereren. Uw verklaringen missen bijgevolg plausibiliteit.

Het CGVS hecht voorts geen geloof aan de concrete problemen die u ondervonden zou hebben. U verklaarde dat u sinds 8 januari niet meer thuis woonde. U stuurde uw echtgenote naar uw schoonfamilie en u pendelde zelf tussen de verschillende huizen van uw familieleden (CGVS man p.9). Uw echtgenote bleef bij haar familie wonen tot aan jullie vertrek uit Libië (CGVS man p.9). Op 15 januari werd u ontvoerd, zo verklaarde u (CGVS man p.10). Uw belagers hadden u opgepakt toen u het huis van uw broer verliet (CGVS man p.10). U kreeg vervolgens een maand de tijd, van 15 januari tot 15 februari, om de Turk te zoeken. Na twee weken gaf u de zoektocht op. U bleef pendelen tussen de huizen van uw familieleden in Zuara (CGVS man p.22). U heeft het land pas op 17 maart 2021 verlaten: dit is dus een maand na het verstrijken van uw deadline. U heeft in die periode geen problemen meer gehad, ook uw familie of uw schoonfamilie ondervonden geen problemen (CGVS man p.22). Dit is merkwaardig. U stelde immers dat Zuara een kleine stad is waar de inwoners elkaar allemaal kennen. Het is dan voor de hand liggend dat ze weten waar uw familieleden wonen en u daar gaan zoeken wanneer blijkt dat u de afspraak niet nakwam. U verklaarde vervolgens dat ze wel naar het huis van de broers en van de schoonfamilie geweest

waren om na te vragen waar u was (CGVS man p.23). Uw echtgenote, die nochtans heel de periode bij haar familie verbleef, verklaarde evenwel iets anders: volgens haar werd de woning van ver in het oog gehouden en werd er nooit aan de deur gebeld (CGVS vrouw p.9). Ook dit roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tijdens uw ontvoering door de militieleden van de geldtransfer werd u opgebeld door de Turk. U moest van uw ontvoerders met de man spreken. Merkwaardig genoeg hebben uw ontvoerders, die toch al een tijd op zoek waren naar de Turk, de man niet te woord gestaan. Dat ze deze uitgelezen kans niet benutten, is hoogst opmerkelijk en roept eens te meer vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid (CGVS man p.17). Tot slot is het merkwaardig dat u de namen van de twee milities niet eens kent. U verklaarde dat ze geen naam hadden. U benoemde hen naargelang van de activiteiten die ze uitvoerden. De ene werd de militie die zich bezig hield met geldtransfers en de andere hield zich bezig met olie- en ijzersmokkel, drugstrafiek, emigratie en wapenhandel (CGVS man p.3, p.21). Aangezien u deze twee groeperingen afschildert als machtige spelers in de context van Zuara, kan er aangenomen worden dat de groeperingen op zijn minst een of andere naam hebben om zich mee te identificeren.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Libië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. U legt uw origineel paspoort niet neer. U zou het achtergelaten hebben in Libië aangezien u bang was dat u het op zee kwijt zou raken. Na uw vertrek zou uw broer de paspoorten van u en uw gezin gaan ophalen zijn in uw woning (CGVS man p.23, p.24). U werd uitdrukkelijk gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud om een volledige kopie neer te leggen van uw paspoort, ook de lege pagina's dienden gefotografeerd te worden. U heeft een aantal foto's doorgestuurd, maar het betreft geen volledige kopie. Na enig puzzelwerk blijkt dat u geen foto's van p.2, p.5, p.7, p.9, p.12-15, p.17-19, p.22-24 doorstuurt. Dit wekt de indruk dat u een aantal cruciale gegevens wenst achter te houden die van doorslaggevend belang kunnen zijn in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Van u die beroep doet op internationale bescherming wordt er verwacht dat u uw volle medewerking verleent om een volledig beeld te schetsen van uw reisbewegingen en eventuele woonplaatsen in derde landen en dit ondersteunt, waar mogelijk met documenten. Door een onvolledige kopie van uw paspoort neer te leggen verzaakt u aan uw medewerkingsplicht.

U verklaarde voorts dat u uw broer naar de gemeente gestuurd had om de geboorteakten en het document van de familiestatus af te halen bij de gemeente met het oog om het land te verlaten (CGVS man p.24). De afgiftedatum op de (vertaalde) geboorteakten is echter 9 september 2020, dit wil zeggen nog voor de door u aangehaalde problemen begonnen. Uw echtgenote verklaarde bovendien dat u de documenten zelf was gaan afhalen: jullie hadden deze nodig voor de school of andere administratieve aangelegenheden. Jullie hadden op het moment dat de documenten afgehaald werden geen problemen, zo stelde ze (CGVS vrouw p.6). Jullie verklaringen aangaande de geboorteakten zijn niet gelijklopend en ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

U legde foto's neer en een getuigenverklaring van de inval in jullie woning na jullie vertrek. U verklaarde dat de militie het huis was binnengevallen en dat ze alles hadden stuk gemaakt en beschoten (CGVS man p.3). Uw buurman had de foto's gemaakt en doorgestuurd (CGVS man p.3, vrouw p.2). Op basis van de foto's kan niet afgeleid worden waar en wanneer deze genomen werden, evenmin kan er geconcludeerd worden dat dit uw huis is. U legt overigens enkel foto's neer van de buitenkant van de woning, de binnenkant, die helemaal vernield werd, is nergens afgebeeld. Wat betreft de verklaringen van de sheikh van de wijk, kan er aangestipt worden dat dit een kopie is en door eender wie kan opgesteld worden. Dergelijke documenten vermogen niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de *COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022* van 29 maart 2022 blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val

van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers. In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral

doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tripoli. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Libische nationaliteit en bent u op (...) 1984 geboren in Zuara, Libië. U bent moslima en Amazigh. U studeerde voor assistent anesthesie en zorg en was werkzaam als leerkracht en in een ziekenhuis. U huwde in 2006 met I., M. S. A. (o.v.(...)). Uw man was de eigenaar van een pizzeria. In januari 2021 kwam uw man in de problemen doordat een voormalige werknemer, B. genaamd, geld van een militie had gestolen. De militie wilde via uw man het geld recupereren. Omwille van de problemen verhuisde u naar het huis van uw ouders waar u tot aan uw vertrek verbleef. Op 15 januari werd uw man ontvoerd en de volgende dag weer vrijgelaten. Hij kreeg een maand de tijd om B. op te sporen. Na twee weken gaf hij de zoektocht op en besloten jullie het land te verlaten. U verliet samen met uw gezin op 17 of 18 maart 2021 het land. Op zee werden jullie opgepikt door de Italiaanse marine en naar de kust gebracht. Julie reisden via Frankrijk naar België waar u op 10 april 2021 aankwam. U diende op 14 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Een tijdje later werd uw appartement beschoten.

Ter staving van uw verzoek legt u een onvolledige kopie neer van uw paspoort, van het paspoort van uw echtgenoot en van de paspoorten van uw kinderen, vertalingen van geboorteakten, huwelijksakte en uittreksel van het famileregister (d.d. 9/9/2020), kopieën van de geboorteakten van de gezinsleden (11/8/2022), foto's van de beschieting van het huis na jullie vertrek en een verklaring van de sheikh van de wijk in verband met de beschieting.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of vanuit een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de asielaanvraag van uw echtgenoot betreft, concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende:

"(...)."

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de *COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022* van 29 maart 2022 blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.*

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers

in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers. In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen

en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tripoli. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 282 571, is de echtgenoot van tweede verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 282 567. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In beide verzoekschriften worden dezelfde middelen aangevoerd met een identiek betoog. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid en met het oog op een goede rechtsbedeling, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een identiek enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen stellen niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Daarnaast wordt de veiligheidssituatie in Libië aangekaart.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van beide verzoekschriften wordt volgend stuk bijgebracht:

“2022 Humanitarian Response Monitoring - Periodic Monitoring Report (Jan-Mar 2022) Libya” met tevens een verwijzing naar de weblink.

3.2.2. Verwerende partij maakt op 12 december 2022 overovereenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij zij de volgende stukken toevoegt:

- COI Focus, *“Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus”*, 26 september 2022;
- COI Focus, *“Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022”* van 27 september 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven

moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor een (smokkel)bende/militie wegens een ruzie tussen deze bende en een voormalige Turkse werknemer in het restaurant van eerste verzoekende partij, die als tolk werkzaam was voor de militie en hen had opgelicht.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partijen en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen met hun betoog niet verder komen dan het grotendeels volharden in hun verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.4.2. In de bestreden beslissingen wordt vooreerst met reden aangegeven dat de verklaringen van eerste verzoekende partij weinig overtuigend zijn:

“Zo is het weinig geloofwaardig dat ‘de militie van de geldtransfers’ dusdanig veel energie in u zou steken terwijl u niets te maken heeft met het gestolen geld. Het enige dat u in verband brengt met het probleem is de Turk B., die in het verleden pizza’s bakte in uw restaurant, maar die daar sinds 2015 enkel in de zomer kwam helpen (CGVS man p.8). Iedereen in de stad kende u als de eigenaar van de pizzeria (CGVS man p.19). U bent in dat opzicht niet de persoon die ervoor kan zorgen dat de militie haar geld terugkrijgt.. U verklaarde dat u de enige hoop bent om B. terug te vinden (CGVS p.20). U voegde er aan toe dat de inwoners in Zuara elkaar allemaal kennen en dat men wist dat B. de stad had verlaten (CGVS man p.20). De macht van deze militie strekte zich niet verder uit dan Zuara en ze hadden dan ook niet de mogelijkheid om hem elders te gaan zoeken; u was bijgevolg hun enige optie, zo verklaarde u. De vaststelling dat de drie andere leden van ‘de militie van de olie’ 750 000 dollar uitbetaald kregen van het kantoor in Tripoli, doet evenwel vermoeden dat ze wel degelijk een netwerk hebben in Tripoli (CGVS man p.20). Voorts kan er aangenomen worden dat een militie die er in slaagt 1 miljoen dollar uit te betalen, wel over de nodige middelen beschikt om fout gelopen zaken recht te zetten. Moest de Turk daadwerkelijk geld gestolen hebben van deze militie, kan er aangenomen worden dat deze dan ook andere pistes zou bewandelen om haar geld te recupereren dan al haar energie te steken in een kennis van één van de dieven. U was niet op de hoogte welke andere pistes de militie bewandeld had om haar geld terug te vorderen. Dit mag verbazen: u had dit immers aan uw goed geïnformeerde vriend O. kunnen vragen (CGVS man p.20). U kende deze O., de man van het wisselkantoor en tevens een lid van de militie van de geldtransfers, reeds geruime tijd. Nadat men u in uw pizzeria benaderde, ging u naar hem en werd u uitvoerig gebriefd over wat er misgelopen was (CGVS p.14). Uit uw verklaringen blijkt dat O. degene was die het geld uitbetaald had aan B. en de andere drie militieleiden. Hij is degene die het geld van de militie van de geldtransfers aan de militie van de olie geschonken heeft. O. droeg de volledige verantwoordelijkheid, zo liet u optekenen (CGVS man p.19). Merkwaardig genoeg ondervond O. geen problemen (CGVS p.14, p.15, p.16). U verklaarde dat O. een vreedzaam man was, wat maar matig kan overtuigen ter verklaring hiervan (CGVS man p.20). Toen u hem vroeg waarom zijn groepering u ontvoerde en sloeg, repliceerde hij dat hij niets te zeggen had en dat ze hun geld terug willen (CGVS man p.20). Daar de man toch niets te zeggen had in de militie en hij uiteindelijk degene was die het geld had uitgegeven, kan er aangenomen worden dat hij het toch op een of andere manier zou moeten bekopen. Dit was klaarblijkelijk niet het geval, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt.”

Verzoekende partijen lichten in de verzoekschriften toe dat eerste verzoekende partij een zeer goede band had met de Turk B. en omwille van het feit dat zij de werkgever was er een langdurige en bijzondere vertrouwensband was ontstaan. Deze specifieke band vormt volgens verzoekende partijen de directe aanleiding voor het feit dat eerste verzoekende partij werd gevisieerd en waarmee onvoldoende rekening werd gehouden door het CGVS.

Verzoekende partijen kunnen echter niet overtuigen met deze verklaring. Verzoekende partijen betwisten immers niet dat dat de Turk B. enkel in de zomer in de zaak kwam helpen, dit “af en toe” “als het druk” was (persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 8). Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt verder dat deze persoon de laatste twee jaar niet meer werkte voor eerste verzoekende partij en eerste verzoekende partij hem in de laatste twee jaar niet meer had gezien (Vragenlijst eerste verzoekende partij van 15 maart 2022, vraag 5). Ook tweede verzoekende partij gaf aan dat de Turk B.

reeds in 2019 stopte met werken voor haar echtgenoot, zijnde eerste verzoekende partij (Vragenlijst tweede verzoekende partij van 16 maart 2022, vraag 5; persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 8). Hierbij moet nog opgemerkt worden dat tweede verzoekende partij de familienaam van deze Turk B. niet kent noch onmiddellijk kan aangeven van waar hij afkomstig was (persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij p. 8).

Gelet op het voorgaande weten de verzoekende partijen niet te overtuigen dat eerste verzoekende partij werd gevisieerd omwille van een bijzondere/specifieke (vertrouwens)band. Ze maken niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij, die zelf niet gelinkt is aan enige militie en gekend is als de eigenaar van de pizzeria (persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 19), omwille van een vroegere en eerder sporadische werkrelatie met B. dermate zou (blijven) gevisieerd worden door de militie waarmee de Turk B. problemen kende.

Verzoekende partijen stellen verder dat de militie mogelijks andere opties heeft bewandeld om hun geld terug te krijgen maar dat eerste verzoekende partij daarvan niet op de hoogte was omdat O. geen verdere duiding gaf hetgeen niet onlogisch is door de aard van de activiteiten van de militie. Het is bovendien bevreemdend mocht een dergelijke organisatie, waarbij geheimhouding centraal staat waardoor eerste verzoekende partij ook geen andere namen kent, inzicht geven in diens werking. Verzoekende partijen kunnen niet ernstig genomen worden in hun betoog nu O., een lid van de militie van de geldtransfers, ondanks de voorgehouden geheimhouding, eerste verzoekende partij evenwel uitvoerig en concreet heeft ingelicht over wat er misgelopen was (persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 14).

In de bestreden beslissingen wordt verder op goede gronden het volgende vastgesteld:

“Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat niet alleen B. geld had ontvreemd, de drie andere mannen hadden zich eveneens 750 000 dollar eigen gemaakt (CGVS p.15, p.18). U stelde dat B. 250 000 dollar bemachtigde (CGVS p. 15). De andere drie waren in Tripoli de resterende 750 000 dollar gaan ophalen (CGVS p.18). Logischerwijs hebben de andere drie militieleden het resterende geld en is de militie van de geldtransfer daar van op de hoogte. Bijgevolg lijkt het voor de hand liggend dat de militie van het geld die andere personen gaat viseren en onder druk zetten om haar geld te recupereren. U verklaarde dat de militie van de olie een machtige militie is, dat ze over wapens beschikt en dat ze niet wilde onderhandelen met de militie van het geld (CGVS man p.15). Het is bijgevolg zinloos dat ze via B. de militie van de olie onder druk willen zetten (CGVS p.18). U verklaarde immers zelf dat B. de zwakste schakel is in de groepering (CGVS man p.18). Voorts kan er geargumenteed worden dat de militieleden van de olie ook familieleden hebben, die sowieso een zwakkere positie hebben dan de militieleden zelf. Het is voor de hand liggen om veeleer deze mensen onder druk te zetten om op die manier het geld te recupereren (CGVS man p.21). Ook dit achtte u niet mogelijk aangezien het een machtige militie is, dat ze meer weg hebben van een maffia die handelt in olie, cocaïne en wapens (CGVS man p.21). Niemand kan iets tegen hen zeggen, zo concludeerde u (CGVS man p.21). Aangezien er nog een heel aantal andere spelers waren die van veel dichterbij te maken hebben met het probleem is het niet aannemelijk dat men via een dergelijke omweg, meer bepaald via u en op die manier via B., probeert het geld te recupereren. Uw verklaringen missen bijgevolg plausibiliteit.”

In de verzoekschriften wordt gesteld dat de verklaringen van eerste verzoekende partij eenduidig zijn en wordt verwerende partij een eigen interpretatie verweten, gebaseerd op veronderstellingen. Door te volharden in hun verklaringen brengen verzoekende partijen echter geen concrete en valabele argumenten bij die voorgaande motieven, die steun vinden in de door verzoekende partijen geschetste context op basis van hun eigen verklaringen, in een ander daglicht kunnen stellen.

Door te poneren dat de militie vermoedelijk nog andere motieven had om te handelen via eerste verzoekende partij, zonder enigszins verdere duiding/toelichting omtrent deze motieven te verschaffen slagen verzoekende partijen er niet in voorgaande bevindingen te weerleggen, te meer gelet op het feit dat eerste verzoekende partij zelf geen linken had met milities en eerder geen problemen kende (persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 8 en 19).

Voorts treedt de Raad volgende overwegingen bij:

“Het CGVS hecht voorts geen geloof aan de concrete problemen die u ondervonden zou hebben. U verklaarde dat u sinds 8 januari niet meer thuis woonde. U stuurde uw echtgenote naar uw schoonfamilie en u pendelde zelf tussen de verschillende huizen van uw familieleden (CGVS man p.9). Uw echtgenote bleef bij haar familie wonen tot aan jullie vertrek uit Libië (CGVS man p.9). Op 15 januari werd u ontvoerd, zo verklaarde u (CGVS man p.10). Uw belagers hadden u opgepakt toen u het huis van uw broer verliet (CGVS man p.10). U kreeg vervolgens een maand de tijd, van 15 januari tot 15 februari, om de Turk te zoeken. Na twee weken gaf u de zoektocht op. U bleef pendelen tussen de huizen van uw familieleden in Zuara (CGVS man p.22). U heeft het land pas op 17 maart 2021 verlaten: dit is dus een maand na het verstrijken van uw deadline. U heeft in die periode geen problemen meer gehad, ook uw familie of uw schoonfamilie ondervonden geen problemen (CGVS man p.22). Dit is merkwaardig. U stelde immers dat

Zuara een kleine stad is waar de inwoners elkaar allemaal kennen. Het is dan voor de hand liggend dat ze weten waar uw familieleden wonen en u daar gaan zoeken wanneer blijkt dat u de afspraak niet nakwam. U verklaarde vervolgens dat ze wel naar het huis van de broers en van de schoonfamilie geweest waren om na te vragen waar u was (CGVS man p.23). Uw echtgenote, die nochtans heel de periode bij haar familie verbleef, verklaarde evenwel iets anders: volgens haar werd de woning van ver in het oog gehouden en werd er nooit aan de deur gebeld (CGVS vrouw p.9). Ook dit roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Verzoekende partijen menen dat de beperkte tegenstrijdigheid in hun verklaringen niet betekenisvol is omdat tweede verzoekende partij wel degelijk heeft verklaard dat de woning in het oog werd gehouden. Er wordt aangegeven dat er verschillende mensen in de woning woonden zodat het niet uitgesloten is dat de echtgenote niet met de militie werd geconfronteerd. De Raad meent evenwel dat er niet aan kan voorbijgegaan worden dat tweede verzoekende partij geenszins op de hoogte was van het incident zoals aangehaald door haar echtgenoot en geen afdoende verklaring biedt voor haar onwetendheid. Zelfs indien kan aangenomen worden dat er verschillende mensen in de woning woonden waardoor zij niet met de militie werd geconfronteerd, kan niet verklaard worden waarom tweede verzoekende partij hieromtrent niet werd ingelicht door haar eigen familie die evenwel haar echtgenoot op de hoogte hebben gebracht of waarom zij hierover niet werd geïnformeerd door haar echtgenoot die haar evenwel inlichtte over de overige problemen en de ontvoering waardoor het gezin diende te verhuizen.

In zoverre verzoekende partijen voormelde tegenstrijdigheid trachten te verklaren door de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aan te voeren, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien hebben verzoekende partijen door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggende beroepen met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in de verzoekschriften de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slagen verzoekende partijen er niet in hun verklaringen in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partijen nog opwerpen dat er voor het overige geen tegenstrijdigheden zijn tussen hun verklaringen, moet de Raad erop wijzen dat, daargelaten de reeds aangehaalde tegenstrijdigheid, de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

In de bestreden beslissingen wordt tevens terecht opgemerkt dat eerste verzoekende partij tijdens haar ontvoering door de militieleden van de geldtransfer werd opgebeld door de Turk en de ontvoerders, die toch al een tijd op zoek waren naar de Turk, merkwaardig genoeg de man niet te woord hebben gestaan. Verwerende partij meent dat het hoogst opmerkelijk is dat ze deze uitgelezen kans niet benutten en dit eens te meer vraagtekens oproept bij de geloofwaardigheid van eerste verzoekende partij. In de verzoekschriften wordt in dit verband aangevoerd dat B. zou worden afgeschrikt indien hij te woord werd gestaan doch dit betoog kan niet overtuigen in de geschetste context, te meer B. reeds door eerste verzoekende partij werd ingelicht dat zij door hem in de problemen zat en zelfs werd meegenomen (persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 10-11).

Ten slotte wordt in de bestreden beslissingen als volgt geoordeeld:

“Tot slot is het merkwaardig dat u de namen van de twee milities niet eens kent. U verklaarde dat ze geen naam hadden. U benoemde hen naargelang van de activiteiten die ze uitvoerden. De ene werd de militie die zich bezig hield met geldtransfers en de andere hield zich bezig met olie- en ijzersmokkel, drugstrafiek, emigratie en wapenhandel (CGVS man p.3, p.21). Aangezien u deze twee groeperingen afschildert als machtige spelers in de context van Zuara, kan er aangenomen worden dat de groeperingen op zijn minst een of andere naam hebben om zich mee te identificeren.” Waar in de verzoekschriften wordt gesteld dat geheimhouding in een dergelijke organisatie centraal staat, moet benadrukt worden dat eerste verzoekende partij evenwel op de hoogte was van de concrete situatie en problemen via O. zodat de voorgehouden geheimhouding niet ernstig kan genomen worden. Bovendien wordt geenszins betwist dat eerste verzoekende partij de betrokken groeperingen afschildert als machtige spelers in de context van Zuara.

De Raad meent dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd:

“De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. U legt uw origineel paspoort niet neer. U zou het achtergelaten hebben in Libië aangezien u bang was dat u het op zee kwijt zou raken. Na uw vertrek zou uw broer de paspoorten van u en uw gezin gaan ophalen zijn in uw woning (CGVS man p.23, p.24). U werd uitdrukkelijk gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud om een volledige kopie neer te leggen van uw paspoort, ook de lege pagina’s dienden gefotografeerd te worden. U heeft een aantal foto’s doorgestuurd, maar het betreft geen volledige kopie. Na enig puzzelwerk blijkt dat u geen foto’s van p.2, p.5, p.7, p.9, p.12-15, p.17-19, p.22-24 doorstuurde. Dit wekt de indruk dat u een aantal cruciale gegevens wenst achter te houden die van doorslaggevend belang kunnen zijn in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Van u die beroep doet op internationale bescherming wordt er verwacht dat u uw volle medewerking verleent om een volledig beeld te schetsen van uw reisbewegingen en eventuele woonplaatsen in derde landen en dit ondersteunt, waar mogelijk met documenten. Door een onvolledige kopie van uw paspoort neer te leggen verzaakt u aan uw medewerkingsplicht.

U verklaarde voorts dat u uw broer naar de gemeente gestuurd had om de geboorteakten en het document van de familiestatus af te halen bij de gemeente met het oog om het land te verlaten (CGVS man p.24). De afgiftedatum op de (vertaalde) geboorteakten is echter 9 september 2020, dit wil zeggen nog voor de door u aangehaalde problemen begonnen. Uw echtgenote verklaarde bovendien dat u de documenten zelf was gaan afhalen: jullie hadden deze nodig voor de school of andere administratieve aangelegenheden. Jullie hadden op het moment dat de documenten afgehaald werden geen problemen, zo stelde ze (CGVS vrouw p.6). Jullie verklaringen aangaande de geboorteakten zijn niet gelijklopend en ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

U legde foto’s neer en een getuigenverklaring van de inval in jullie woning na jullie vertrek. U verklaarde dat de militie het huis was binnengevallen en dat ze alles hadden stuk gemaakt en beschoten (CGVS man p.3). Uw buurman had de foto’s gemaakt en doorgestuurd (CGVS man p.3, vrouw p.2). Op basis van de foto’s kan niet afgeleid worden waar en wanneer deze genomen werden, evenmin kan er geconcludeerd worden dat dit uw huis is. U legt overigens enkel foto’s neer van de buitenkant van de woning, de binnenkant, die helemaal vernield werd, is nergens afgebeeld. Wat betreft de verklaringen van de sheikh van de wijk, kan er aangestipt worden dat dit een kopie is en door eender wie kan opgesteld worden. Dergelijke documenten vermogen niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat de aangehaalde problemen niet geloofwaardig en niet gegrond werden bevonden en verzoekende partijen deze motieven niet hebben kunnen ontkrachten. Verzoekende partijen reiken verder geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

Verzoekende partijen maken doorheen hun verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Libië zouden hebben gekend.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschriften, verwijzend naar en citerend uit algemene rapporten, wijzen op de humanitaire situatie in Libië, dient gewezen te worden op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekende partij in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat verzoekende partijen omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Libië het risico lopen om niet in hun elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch hen niet opzettelijk de

beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat niet om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt verder niet dat verzoekende partijen in deze context zelf worden geviseerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Libië op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoekende partijen brengen geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in hun hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

Bovendien moet opgemerkt worden dat in de door verzoekende partijen aangehaalde informatie sprake is van “verbeteringen in de humanitaire situatie” en wordt gemeld dat de “algemene humanitaire situatie aan het stabiliseren” is.

Waar melding wordt gemaakt van nieuwe uitdagingen zoals de crisis in Oekraïne alsook wordt verwezen naar de COVID-19 pandemie, wordt op het volgende gewezen.

Inzake de impact van de COVID-19-pandemie met een verwijzing naar besmettingen, een lage vaccinatiegraad en verwaarloosde faciliteiten, wordt er vooreerst op gewezen dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). De risico's die hierdoor worden aangehaald zijn dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat zij in Libië geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zouden worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij omwille van deze pandemie op intentionele en gerichte wijze medische zorg zouden worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd.

Wat betreft de crisis in Oekraïne die tevens bijdroeg tot nieuwe uitdagingen merkt de Raad op dat deze situatie overigens nagenoeg heel Europa treft en de oorlog(ssituatie) in Oekraïne wereldwijd gevolgen heeft en verzoekende partijen hiermee niet aantonen dat zij hierdoor worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient aangestipt te worden dat beide verzoekende partijen universitaire studies hebben gevolgd, eerste verzoekende partij een pizzeria heeft uitgebaat en tweede verzoekende partij heeft gewerkt als assistente in een ziekenhuis (Verklaring DVZ eerste verzoekende partij van 30 april 2021, p. 6-7; Verklaring DVZ tweede verzoekende partij van 3 mei 2021, p. 6-7; persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 10). Verzoekende partijen waren tevens in staat hun vertrek uit Libië zelf te organiseren en financieren middels aankoop, samen met een ander gezin, van een vissersboot aan 30.000 dinar (Verklaring DVZ eerste verzoekende partij van 30 april 2021, p. 12; Verklaring DVZ tweede verzoekende partij van 3 mei 2021, p. 12). Uit hun verklaringen blijkt verder dat ze in staat waren een appartement te kopen waarin ze hebben gewoond tot hun vertrek dat nog steeds in hun bezit is (persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 5; persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 7).

Verzoekende partijen hebben zich zodoende steeds zelfredzaam getoond en hebben de nodige werkervaring en capaciteiten, hetgeen hun kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Zodoende kan worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer in staat moeten zijn om een inkomen te genereren en alzo in hun levensonderhoud te voorzien. Bovendien beschikken verzoekende partijen over een uitgebreid familiaal netwerk in Libië (Verklaring DVZ eerste verzoekende partij van 30 april 2021, p. 9; Verklaring DVZ tweede verzoekende partij van 3 mei 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 4-5).

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partijen, die zich louter beperken tot een verwijzing naar algemene informatie, doch nalaten in te gaan op hun persoonlijke situatie, indien zij zouden terugkeren naar Libië, zouden terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige*

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*”, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van een verzoekende partij in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* aldus dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Zuara in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij die terugkeert louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel uit de in de bestreden beslissingen weergegeven landenrapporten, zijnde het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarvan de weblink wordt vermeld en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022, gevoegd aan de administratieve dossiers, blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Libië/Zuara dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan de administratieve dossiers blijkt dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in maart 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Hierbij wordt gepreciseerd dat het *Office for the Coordination of Humanitarian Affairs* van de Verenigde Naties op 25 februari 2022 stelde dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid in maart 2021 en dat meer ontheemden terugkeren naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden (COI Focus Libië, *burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022, p. 8). Het IOM geeft aan dat er in april 2021 223.949 binnenlandse ontheemden waren geregistreerd in Libië, wat een daling is ten opzichte van de maanden daarvoor en dat er tegen het einde van april 2021 geen nieuwe binnenlandse ontheemden werden gerapporteerd (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 77). Tijdens 2021 bleven ontheemden terugkeren naar hun regio's van herkomst (DTM, *IDP and Returnee Report*, oktober, november 2021, p. 5). Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarbij 48 burgers om het leven kwamen, waarvan de helft door landmijnen. De andere burgerdoden vielen door aanvallen met vuurwapens van meestal niet nader geïdentificeerde gewapende groepen op Libische burgers of immigranten. 20 van de 30 geregistreerde incidenten met burgerdoden viel in Tripolitanië. 42 van de totaal 48 doden vielen ook in dit deel van het land, waarbij het zwaartepunt gelegen is in Tripoli. Er wordt geconcludeerd dat de daling van het aantal burgerslachtoffers zich ook heeft aangehouden in de eerste maanden van 2022 (COI Focus Libië, *Burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022). In de aanvullende nota van verwerende partij wordt verder aangegeven dat tussen maart en eind augustus 2022 er 12 incidenten plaatsvonden waarbij 23 burgerdoden vielen.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije. (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24).

Verwerende partij wijst er in haar aanvullende nota op dat op 26 en 27 augustus 2022 aan Bashagha gelieerde gewapende groepen probeerden de controle over te nemen en de regering Dbeibah te

verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens verwerende partij dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

In de COI Focus gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022, aangebracht middels de aanvullende nota van verwerende partij, wordt de recente situatie in Tripoli besproken en geconcludeerd wat volgt: *“De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen. Desondanks is er nog steeds gevaar voor toekomstige incidenten in en rond de hoofdstad. De geciteerde analisten zijn pessimistisch en achten de kans op toekomstig geweld groot. De meeste doden en gewonden zijn leden van de gewapende milities in Tripoli, maar er zijn ook burgerslachtoffers gevallen. Het geweld was zo plots en hevig dat burgers tussen de fronten zijn geraakt. Ook burgerdoelwitten kwamen onder vuur te liggen en de geleden materiële schade is aanzienlijk.”*

De commissaris-generaal concludeert met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië wat volgt: *“De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.*

Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Het betoog in de verzoekschriften is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen, te meer verwerende partij de landeninformatie heeft geactualiseerd bij aanvullende nota van 12 december 2022.

De door verzoekende partijen beschreven situatie in Libië ligt bovendien in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse werd gebaseerd.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoekende partijen dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*” niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van een verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer

het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoekende partij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu brengen verzoekende partijen geen dergelijke elementen bij. Verzoekende partijen maken geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij een groter risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossier.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhouds kregen verzoekende partijen de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU